

РЕШЕНИЕ

№ 6966

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6722** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от Б. Г. Т. от [населено място] срещу Заповед №РД-15-061/20.02.1998г. на Областен управител С., с която е отменена Заповед № РД-43-800 от 08.08.1994г.- на Кмета на Столична община, с която е отменена предходна Заповед за отчуждаване на недвижим имот – част от имот, пл. № 191, кв. 15 , местност [населено място].

Твърди, че със Заповед № РД-43-800 от 08.08.1994г. на Кмета на СО е отменено отчуждаването на недвижим имот, част от имот с пл. № 191, кв. 15, местност [населено място], отчужден с Решение на ИК на СНС 5367/31.12.1976г. за детски дом. Отмяната е направена на основание действащия чл.1, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ – меропрятието, за което е отчужден имота не е проведено.

Заповедта за отмяната на отчуждаването е влязла в законна сила на 10.01.1995г., след като собствениците са възстановили определената сума от лева по сметка на СГО.

Сочи, че към настоящия момента имотът се ползва от него и семейството му.

Със заявление № РВР-19-ТП00-1-1/23.04.2019г. лицето е заявило до район В. СО искане за предоставяне на съгласие за изработване на ПУП- ИПР на УПИ XXVIII-399, кв. 15, м.село Мрамор.

С писмо от 07.06.2019г. Кметът на район В. СО възразява срещу изработването на ПУП за посочения имот, като се позовава на две заповеди на Областен управител, едната от които процесната, с които са отменени заповедите на Кмета на СО за отмяна на отчуждаването на имотите.

Сочи, че заповедите на Областен управител не са връчвани на никой от собствениците и наследниците на имотите.

В тази връзка от Областен управител са изискани заповедите и преписките по издаването им.

С писмо № ОА23-11966/25.07.2019г. Областен управител уведомява лицето, че преписките по издадените заповеди не се откриват в Областна администрация, както и не се откриват в архива при същата. Няма данни и за връчването им на жалбоподателя или на другите наследници на Г. Т. Н.. Това писмо, към което е приложена и процесната заповед, е връчено на лицето на 28.08.2019г., като му е връчено лично.

Намира заповедите на Областен управител, вкл. процесната, за незаконосъобразни, като се позовава и на допуснатите съществени нарушения в производството, като напр. липсата на каквото и да е уведомяване на заинтересовани страни в производството.

Касае е за заповеди, издадени от Кмета на Столична община за отмяна на отчуждаване, които са влезли в законна сила. Сочни, че съгласно действащия към онзи момент чл. 32, ал.1 от ЗАП /Закона за административното производство към 1994г. /, влязъл в сила административен акт може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия орган при условията на чл. 231 от ГПК /отм./ по молба на заинтересовано лице или по предложение на прокурора. Счита, че няма данни тези условия да са били налице по отношение на отменените заповеди за отмяна на отчуждаването, поради което намира, че липсва правно основание за издаване и на процесната заповед.

Няма данни, а и не се установява от фактическа страна да са спазени сроковете по чл. 232 от ГПК /отм./ във връзка с 32, ал.3 от ЗАП /отм./.

Моли за отмяна на заповед № РД-15-061/20.02.1998г. на ОУ С..

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д. с редовно пълномощно, като поддържа жалбата на заявените основания. Претендира разносните по делото, за които представя списък.

Ответникът се представлява от юрк Й. с редовно пълномощно, който оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение относно договорения хонорар.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и като съобрази закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, съобразно извършеното уведомяване и от лице, имащо правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, при съобразяване на следното:

По фактите се установява, както следва:

Със Заповед № РД-43-800 от 08.08.1994г. на Кмета на Столична община е отменено отчуждаване, извършено с Решение №ИК – 5367/31.12.1976г., на част от имот 191, кв. 15, [населено място], поради непровеждане на мероприятиято, за което е отчужден имота, на основание чл. 2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ.

В заповедта е посочено, че влиза в сила към момента на изплащане на определеното за връщане обезщетение, а именно – сумата от 9 959.82 лева, която е изплатена от отчуждените собственици обратно на СО, за което е направена отметка върху заповедта, че е влязла в сила на 10.01.1995г.

Процедурата е проведена по инициатива на настоящия жалбоподател Б. Т..

С оспорената в настоящото производство Заповед на Областен управител С. № РД-15-061/20.02.1998г. е отменена цитираната Заповед на Кмета на СО, при следните мотиви: Преписката е образувана по предложение на Софийска градска прокуратура вх. № РД-11-00-003 от 06.01.1998г. на основание чл. 71, ал.1, т. 5 и чл. 72 от ЗМСМА. Посочено е, че отмяната на отчуждаването е направена на основание чл. 2 от ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. с мотив, че мероприятието, за което е отчужден имота, не е проведено. Кметът на СО не бил взел предвид, че отчуждената част от имота е част от двора на ОДЗ №89, [населено място] и е необходим задължителен елемент от детското заведение, предвид чл. 35 от Правила и норми за планиране на населените места и чл.8-13 от Норми за проектиране на детски и учебно-възпитателни заведения. Отчуждената част от имот №191 е в двора на ОДЗ и попада в терен, отреден за посоченото мероприятие, което е осъществено. Заповедта не е съобразена с чл.1, ал.2 и чл.2 от ЗВСНОИ, като в същия смисъл са посочени становища на Комисията по чл. 265 от ППЗТСУ при СНС от 10.07.1997г. УАГ №Р-НГ-08-20-80/96г., ДИТСК № Ж-149 от 29.08.1997г.

Тази заповед е сведена до знанието на Г. Т. на 28.08.2019г.

От събраните по делото данни се установява, че преписка по така издадената заповед в Областна администрация С. не се съхранява. От данните в Общината по отношение на преписка във връзка с отменената Заповед № РД-43-800/1994г. се установява, че преписка не се намира и в СО, като е изпратена в СГП с писмо изх. № 1100227/10.07.1997г., без обратна връзка до момента. От СГП обаче е получена информация / лист 54 по делото/, че не е налице прокурорска преписка.

При така установеното и предвид служебното си задължение за разглеждане на валидността на акта, въпреки липса на сезиране с това, съдът намира, че оспорената заповед е нищожна, като издадена извън предоставената на Областен управител времева компетентност за произнасяне.

Налице е влязъл в сила административен акт – Заповед № РД-43-800 от 08.08.1994г. на Кмета на Столична община, с която е отменено извършеното отчуждаване на част от имот № 191, кв.15, [населено място], на основание чл. 1, ал.2 от ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. Същата е влязла в законна сила на 10.01.1995г., което е отразено с отметка на ръка в нея. Поради липсата на преписките както в Столична община, така и в Областна администрация, а така и в СГП, няма как да бъде проверено кога и на кой е връчена същата. Поради това съдът приема направената отметка от служители на администрацията относно влизането ѝ в сила за меродавна. От данните по делото може да се установи безспорно единствено, че предложението на СГП, на база което е издадена оспорената Заповед на Областен управител С., е направено на 06.01.1998г., видно от мотивите на самата заповед.

Към момента на издаване както на Заповед № РД-43-800 от 08.08.1994г., така и на оспорената в настоящото производство Заповед № РД-15-061 на ОУ С., действащият приложим нормативен акт относно административното производство е Закона за административното производство. Съгласно чл. 32, ал. 1: “Влязъл в сила административен акт, който не е бил обжалван пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако такъв няма - от органа, който го е издал, само при условията на чл. 231 от Гражданския процесуален кодекс по молба на заинтересувания или по предложение на прокурора. По предложение на прокурора актът може да бъде отменен или изменен и когато

съществено е нарушен законът. Когато актът е бил обжалван пред съда, за отмяната му се прилагат правилата на Гражданския процесуален кодекс.”

Сроковете, в които може да бъде реализирано това право, са разписани отново в ГПК – чл. 232, ал.1, към който препраща чл. 32 от ЗАП и са следните: Молбата за отмяна може да се подаде в 3-месечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяна на решението, а в случаите по чл. 231, букви "е" и "ж" - от деня, в който страната или нейният представител са узнали за решението, но във всички случаи молбата не може да се подаде по-късно от изтичане на една година от възникването на основанията за отмяна, а ако то предхожда решението, чиято отмяна се иска, началният момент на срока е влизането на решението в сила.

Според изричната норма на чл. 32, ал.3 от ЗАП относно сроковете, изрично се сочи, че се прилагат сроковете по чл. 232 от ГПК, цитиран по-горе и чл. 233, ал.1 от ГПК. Последната норма обаче е отменена с изменение на ГПК, обв. ДВ, бр. 124/1997г. Съгласно същата, до отмяната ѝ - Главният прокурор на Републиката и председателят на Върховния съд, могат да искат отмяна на влезли в сила решения на основанията, посочени в чл. 231, до три години от възникване на основанията за отмяна. Дори да беше действаша, за да е приложима, следва да е заявено искане за ревизия на даден административен акт от Главен прокурор, каквито данни няма, а и не се твърдят – напротив, цитирано е искане от СГП.

Към момента на подаването му – 06.01.1998г., не е налице действаша норма, която да предоставя възможност за сезиране с ревизия за даден административен акт в тригодишен срок от издаването му. Максималният такъв е предписан в нормата на чл. 232 от ГПК и е едногодишен от влизане в сила на акта. Следователно, органът не е имал право да се произнесе по отправеното до него искане, а е следвало да прецени недопустимостта на искането и да прекрати производството пред себе си.

Предписаната в чл.32 от ЗАП процедура по ревизия на административните актове, след влизането им в сила, понастоящем възпроизведена в процедурата по възобновяване по АПК, следва да се прилага при стриктно спазване на процесуалните срокове, сезиращите лица и органите, които могат да процедират, тъй като се касае за своего рода производството по отмяна на административни актове, което противоречи на принципа на стабилитет и предвидимост.

Съдът намира, че с оглед изложеното, не следва да извърши преценка на законосъобразността на акта по същество, още повече, че последното е силно затруднено, с оглед липсата на преписка по издаването му, както при сезиращия орган СГП, така и при органа – издател. За постановяване на решение по съществото относно законосъобразността на акта, следва да се направи прецизна преценка относно обема на отчужденото от собствениците, реализирания обем на мероприятията, за което то е сторено, респ. противопоставяне на двете. За целта е нужно изследване на плановете, действали към момента на отчуждаването и след това, както и актуални скици относно засегнатите имоти с отразяване на реалното състояние на усвоената част от отчуждения имот, за което е съставен и акта за държавна собственост. Обемът на реално усвоената част именно за целите на мероприятията ще донесе информация относно това налице ли е основание за отмяната му по смисъла на чл. 1, ал.2 от ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и пр. Съдът не намира причини да изследва всички тези обстоятелства, които биха дали отговор на спора по същество, първо поради липсата на преписката, от която да е видно кои от тях и как е съобразил органът; и второ – тъй като съдът приема, че за него изначално е

липсвало право за произнасяне по направеното искане , поради лимитативните условия за това и хипотезата на заявяване след срока.

За пълнота съдът отбелязва, че не е била налице хипотезата на чл.32, ал.4 от ЗАП, която допуска изменение и отмяна на влезли в сила административни актове и без да са налице останалите изисквания на нормата, ако от акта не са придобити права. Не е налице тази хипотеза, тъй като с акта, с който е отменено отчуждаването, са придобити права от собствениците на имотите, чрез връщането им в патримониума им, след заплащане на определената в същата заповед сума.

По изложените съображения, съдът приема, че заповедта на Областния управител е нищожна, като постановена при липса на правомощие за това – нередовно сезиране с искане за отмяна на влязъл в сила административен акт.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.1 ,предл.1 и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Заповед № РД-15-061 от 20.02.1998г. на Областен управител С..

ОСЪЖДА Областна администрация С. да заплати на жалбоподателя сторените разноски, представляващи заплатена държавна такса от 10 лева и адвокатски хонорар от 900 лева, като не се възприема направеното възражение за прекомерност.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: